

Stevnemøte med en psykopat

TEATER

FERNANDO KRAPP HAR SKREVET DETTE BREV-ET TIL MEG

Av Tankred Dorst
Regi: Pål Løkkeberg

Velspilt kammer-thriller, ut-søkt lekkert dandert.

Anmeldt av
KAJA KORSVOLD

Jeg regner meg selv for å være relativt sunn og jordnær. Allikevel satt jeg i går på Nationaltheatret og fikk sympatifor en selvpoptatt psykopat. Eller i hvert fall hans forhold til en litt mer sunn, men også ganske forhutlet sjel av en kvinne.

Kan kjærligheten virkelig få et menneske til å godta total utslettelse? Jo, det vet vi vel egentlig etterhvert. Men at psykopatens kjærlighet også kan være vakker. En ekkel opplevelse, javel, men slett ikke uten spenning.

Bjørn Sundquist spiller Fernando Krapp, en av de største drittsekker man har opplevd på en norsk scene på en stund. Og han gjør det med djevelsk dyktighet. I en stilren, lekker ramme (en genialt enkel og luftig dekor, signert Ingeborg Kvamme) spiller han, Linn Stokke og Lasse Lindtner en psykologisk thriller som både er kald og avskyelig, men også spennende og slett ikke uten humor.

Det er et godt stykke den tyske dramatikeren Tankred Dorst har levert denne gangen. Godt fordi det på en enkel måte handler om livets evige spørsmål, som vi, tross penge, velstand og viden ikke klarer å hansk med. Som Dorst påpeker: Jo mer vi har av det alt sammen, desto mindre blir vi i stand til å leve som hele mennesker. Stykket er også spennende fordi jeg tror at spilt på en annen måte, kunne det nok også gitt andre svar. Men dette er altså Pål Løkkebergs versjon. Jeg liker den.

Pål Løkkeberg er en regissør som ofte bruker det estetisk vakre og stilrene som iscenesetter. Denne gangen

PSYKOLOGISK THRILLER: Bjørn Sundquist spiller psykopaten Fernando Krapp og Linn Stokke er hans kone Julia.

Tegning: ULF AAS

synes jeg det kler stoffet ekstra godt. Det er ikke mye teaterstov over disse to time-ne på amfiscenen. Løkkeberg skaper et møte fjernt fra varme og nærlhet, og dermed også fra det plumpe og vulgære. Det blir en ganske spennende psykologisk thriller ut av det.

Men Løkkeberg har gode hjelgere til sin lille kammer-thriller. Bjørn Sundquist er nevnt, han er ekkel god. Det er også en hyggelig overraskelse å møte Linn Stokke på amfiscenen igjen. Hennes

vare, forvirrede tolkning er avgjørende for at stykket blir såpass spennende som det gjør. Dessuten, det bør sies, i en så estetisk, nesten filmatisk forenklet spillestil, blir hennes utrolig vakre utseende en viktig faktor for stykket. Hennes elsker (eller var han egentlig det?), spilt av Lasse Lindtner, er også en fin kontrast til Sundquists store psykopat.

Noen vil det irritere, meg både moret og interesserte det. Dessuten er det morsomt å se teater som er så

enkelt og lekkert gjennomført. Sceneskiftene var umerkelige, ikke minst takket være Francis Bacons groteskvakre bilder av det moderne menneskets begredelige liv. Musikken, Alfred Schnittkes Gogol-suite, var akkurat passelig pirrende. I det hele tatt en god teateropplevelse, lykkelig langt fra Lavinias valgvake på hovedscenen noen meter under oss og enda lengre vekk fra partiene valgboder utenfor på Karl Johan. Vi er da gudskjelov mennesker ennå, på godt og vondt.